

**עין משפט
נר מצוה**

צד:

המוכר פירות פרק ששי בבא בתרא

מסורת הש"ס

(א) בית ל... (ב) בית ל... (ג) בית ל... (ד) בית ל... (ה) בית ל... (ו) בית ל... (ז) בית ל... (ח) בית ל... (ט) בית ל... (י) בית ל... (יא) בית ל... (יב) בית ל... (יג) בית ל... (יד) בית ל... (טו) בית ל... (טז) בית ל... (יז) בית ל... (יח) בית ל... (יט) בית ל... (כ) בית ל... (כא) בית ל... (כב) בית ל... (כג) בית ל... (כד) בית ל... (כה) בית ל... (כו) בית ל... (כז) בית ל... (כח) בית ל... (כט) בית ל... (ל) בית ל...

הנהרות הב"ח

(א) רשב"ט דיה שניס
והממס יתוב' בית שב' דיה
קונסין ותוספת אחת קד.
דיה ארבי ותוספת כסות
סת דיה ר"מ.

מוסף רש"י

זה אומר מאתיים שילי
לחצר וזן שפלו לעול
פקדון רב"ט דיה מה
הפסיד הרמאי. אי"כ לא
ידיה לעולם על אחת ויזש.
שטר שיש בו רבית. שמיט
לו שולח רבית (ב"כ ל)
כט ספדו פלוני וזה מלאמי
מה דביים ק"ך וק"ך לתן פלוני
(ב"כ ע"ג.)

אימא סיפא ולא גרסי' ת"ש דלמאי עדה דמותרא בעלמא
הוא לין סגרא שיקוט ר' יוסי ולא מסביר לה למימר
דפליגי דר' יוסי סגר דרובע לא שכיחא ורנבן סברי דשכיחא דלא
מסביר לפלוגינהו נהכי: **התם** ודאי בנה ז"ר. ה"מ לגביי

התם ודאי איכא חד דלא הוה רמאי
הכא מי יימר דליכא רמאי אימור
ערוכי עריב אלף דמשיני שפיר טפי:
קונסין איתו ואינו גובה לא קרן
ולא רבית. נראה לר"י
דר"מ קונס' לגמרי להפסיד המוצ
אפילו נבדולה או נעדות אחרת
כמשמע לטנא דלמינו גובה לא את
הקנן משמע דמינו גובה כלל ועוד
משמע דמירא דרביט וכן משמע נמי
מדממה לה בהמניח (ב"כ דף ל): ושם
גבי המוציא מבנו וקסו דקנסו גופן
משום כנחן שמפסיד גופן הממון ואין
להקשות דכ"פ איהו נשך (ב"מ דף עב:
ושם) מדמה הך דשטר שיש בו רבית
לשטרי חוב המוקדמין ומוקי הוה
דשטר חוב כר"מ והכי מדמה דהכא
מפסיד גופן המלוה והתם אינו מפסיד
המלוה אלף דהשטר פסול דהתם לפי
זאת קנסין וצ"ל פסול דשטר רובע
אטא אישור דירותי מלכות
אישורה הוא: התם. ששים
הכי יתבי' למלך דחבן דחד
מירובי' לא רמאי הוא:
הכא. וזר מוכר פי' ר' יוסי
דלא כוליה ערביהו. יש
לחוש וקנס' ולהכי הא
לנפוש משהא את כולו: ת"ה
מספד וכו'. דמקדמי' ר' יוסי
אומר הכל ירא מונח עד
שיהיה הרמאי. ש"ס וקנס'
היתר אטא אישור ותוספת
לך מרוא הבא לנפוש משה
את כולו וקנס' יחתי' וכו'
אישור: הכי השתא וכו'
הבא פי' יימר דערובי מוכר
ליה אישורא אישורה לרבא
אין אישור ולא קנסין
מורא לא תוספת: דברי ר'
מאי. המלך וקנסין היתר
אטא אישור ותוספת לך
אטא הבא לנפוש משה את
כולו וקנס': ועריב ליה
שומא. לא תשימון עליו
נשך ומשעת כתיבה איכא
אישורא ומשום הכי קנס'.
באל הבא פי' יימר דערוב'
עריב ומשום הכי האתי'
ליכא אישור לא קנס':
ואינו גובה את הרבית. ש"ס
לנפוש אינו מנשה את כולו
הבא נמי לא קנס' והכא
לנפוש אינו מנשה את כולו
קני' לרב הונא: ת"ש
דתינו רבין. בארדן פרק
דלקנן לא את המורא הוא
מחזיר וכו'. וקני' בכשה
כ"ה כור עפר אני מוכר לך
וכו'. ואם אמר לו המוכר
ללקח הן חסר מרובע או
רובע נפסד או היתר רובע
ילקח לטנא הגיעו יתר מינ'
יעשה הלוך חשבון ונר"ש
בבבא רבית כור לא את
הרובע בלבד הוא מחזיר
אלא מחזיר לו את כל
המותר: כלפי ל"א. תי
רבין בר רב נתן לא את
המותר בלבד מחזיר אלא
מחזיר כל הרובע כולו
דדמינו לכוך ל' רבועין של
ק'. והיינו סתם הרבועים
דקנס' היתר אטא אישור
הדירותי מותו מרובע אטא
אין דירותי מרובע אטא
נמי תוספת הבא לנפוש
מנשה את כולו: הכי השתא

אימא סיפא ר' יוסי אומר יכור. יכור את הכל: אי אמרש בעלמא.
דרובע דכלאיש כימר מרובע דטעופת דמי והאי ימעט מן הדין הוא
היינו דלמא ר' יוסי למימר יכור את הכל וס"ל כרז הונא דלמר אש
כל נפשות מנפה את כולן אכל כיון דלוקמת דמן המורה אפי' מיעט

אימא סיפא רבי יוסי אומר יכור ר' אמרת
בשלמא ביותר מרובע מנופת דמי בהא קא
מיפלגי ת"ק סבר לא קנסינן היתירא אטו
איסורא ור' יוסי סבר קנסינן אלא אי אמרת
כרובע דמי אמאי יכור התם היינו מעמא דר' יוסי
משום דמיהו כי מקיים כלאים ת"ש וישנים
שהפקידו אצל אחד זה מנה וזה מאתיים זה
אומר מאתיים שלי וזה אומר מאתיים שלי
אינותן לזה מנה ולזה מנה והשאר ירא מונח
עד שיהא אליהו הכי השתא התם ודאי מנה
למר ומנה למר הכא מי יימר דלאו כוליה
ערוכי עריב ת"ש מסיפא א"ר יוסי א"כ מה
הפסיד הרמאי אלא הכל ירא מונח עד
שיבא אליהו הכי השתא התם ודאי איכא
רמאי הכא מי יימר דערוכי עריב ת"ש
ישטר שיש בו רבית קונסין אותו ואינו גובה
לא את הקרן ולא את הרבית דכרי ר"מ הכי
השתא התם משעת כתיבה הוא דעבר ליה
שומא הכא מי יימר דערוכי עריב ת"ש
מסיפא וחכ"א יגובה את הקרן ואינו גובה
את הרבית הכי השתא התם ודאי קרנא
דהיתירא הוא הכא מי יימר דכוליה לא
ערוכי עריב ת"ש ודתני רבין בר ר"נ לא
את המותר בלבד הוא מחזיר אלא מחזיר
לו את כל הרבעין כולו אלמא הויכא
דבעי אהדורי כוליה מהדר הכי השתא
התם

מכיון דלמאי עדה דמותרא בעלמא
הוא לין סגרא שיקוט ר' יוסי ולא מסביר לה למימר
דפליגי דר' יוסי סגר דרובע לא שכיחא ורנבן סברי דשכיחא דלא
מסביר לפלוגינהו נהכי: **התם** ודאי בנה ז"ר. ה"מ לגביי
התם ודאי איכא חד דלא הוה רמאי
הכא מי יימר דליכא רמאי אימור
ערוכי עריב אלף דמשיני שפיר טפי:
קונסין איתו ואינו גובה לא קרן
ולא רבית. נראה לר"י
דר"מ קונס' לגמרי להפסיד המוצ
אפילו נבדולה או נעדות אחרת
כמשמע לטנא דלמינו גובה לא את
הקנן משמע דמינו גובה כלל ועוד
משמע דמירא דרביט וכן משמע נמי
מדממה לה בהמניח (ב"כ דף ל): ושם
גבי המוציא מבנו וקסו דקנסו גופן
משום כנחן שמפסיד גופן הממון ואין
להקשות דכ"פ איהו נשך (ב"מ דף עב:
ושם) מדמה הך דשטר שיש בו רבית
לשטרי חוב המוקדמין ומוקי הוה
דשטר חוב כר"מ והכי מדמה דהכא
מפסיד גופן המלוה והתם אינו מפסיד
המלוה אלף דהשטר פסול דהתם לפי
זאת קנסין וצ"ל פסול דשטר רובע
אטא אישור דירותי מלכות
אישורה הוא: התם. ששים
הכי יתבי' למלך דחבן דחד
מירובי' לא רמאי הוא:
הכא. וזר מוכר פי' ר' יוסי
דלא כוליה ערביהו. יש
לחוש וקנס' ולהכי הא
לנפוש משהא את כולו: ת"ה
מספד וכו'. דמקדמי' ר' יוסי
אומר הכל ירא מונח עד
שיהיה הרמאי. ש"ס וקנס'
היתר אטא אישור ותוספת
לך מרוא הבא לנפוש משה
את כולו וקנס' יחתי' וכו'
אישור: הכי השתא וכו'
הבא פי' יימר דערובי מוכר
ליה אישורא אישורה לרבא
אין אישור ולא קנסין
מורא לא תוספת: דברי ר'
מאי. המלך וקנסין היתר
אטא אישור ותוספת לך
אטא הבא לנפוש משה את
כולו וקנס': ועריב ליה
שומא. לא תשימון עליו
נשך ומשעת כתיבה איכא
אישורא ומשום הכי קנס'.
באל הבא פי' יימר דערוב'
עריב ומשום הכי האתי'
ליכא אישור לא קנס':
ואינו גובה את הרבית. ש"ס
לנפוש אינו מנשה את כולו
הבא נמי לא קנס' והכא
לנפוש אינו מנשה את כולו
קני' לרב הונא: ת"ש
דתינו רבין. בארדן פרק
דלקנן לא את המורא הוא
מחזיר וכו'. וקני' בכשה
כ"ה כור עפר אני מוכר לך
וכו'. ואם אמר לו המוכר
ללקח הן חסר מרובע או
רובע נפסד או היתר רובע
ילקח לטנא הגיעו יתר מינ'
יעשה הלוך חשבון ונר"ש
בבבא רבית כור לא את
הרובע בלבד הוא מחזיר
אלא מחזיר לו את כל
המותר: כלפי ל"א. תי
רבין בר רב נתן לא את
המותר בלבד מחזיר אלא
מחזיר כל הרובע כולו
דדמינו לכוך ל' רבועין של
ק'. והיינו סתם הרבועים
דקנס' היתר אטא אישור
הדירותי מותו מרובע אטא
אין דירותי מרובע אטא
נמי תוספת הבא לנפוש
מנשה את כולו: הכי השתא

מכיון דלמאי עדה דמותרא בעלמא
הוא לין סגרא שיקוט ר' יוסי ולא מסביר לה למימר
דפליגי דר' יוסי סגר דרובע לא שכיחא ורנבן סברי דשכיחא דלא
מסביר לפלוגינהו נהכי: **התם** ודאי בנה ז"ר. ה"מ לגביי
התם ודאי איכא חד דלא הוה רמאי
הכא מי יימר דליכא רמאי אימור
ערוכי עריב אלף דמשיני שפיר טפי:
קונסין איתו ואינו גובה לא קרן
ולא רבית. נראה לר"י
דר"מ קונס' לגמרי להפסיד המוצ
אפילו נבדולה או נעדות אחרת
כמשמע לטנא דלמינו גובה לא את
הקנן משמע דמינו גובה כלל ועוד
משמע דמירא דרביט וכן משמע נמי
מדממה לה בהמניח (ב"כ דף ל): ושם
גבי המוציא מבנו וקסו דקנסו גופן
משום כנחן שמפסיד גופן הממון ואין
להקשות דכ"פ איהו נשך (ב"מ דף עב:
ושם) מדמה הך דשטר שיש בו רבית
לשטרי חוב המוקדמין ומוקי הוה
דשטר חוב כר"מ והכי מדמה דהכא
מפסיד גופן המלוה והתם אינו מפסיד
המלוה אלף דהשטר פסול דהתם לפי
זאת קנסין וצ"ל פסול דשטר רובע
אטא אישור דירותי מלכות
אישורה הוא: התם. ששים
הכי יתבי' למלך דחבן דחד
מירובי' לא רמאי הוא:
הכא. וזר מוכר פי' ר' יוסי
דלא כוליה ערביהו. יש
לחוש וקנס' ולהכי הא
לנפוש משהא את כולו: ת"ה
מספד וכו'. דמקדמי' ר' יוסי
אומר הכל ירא מונח עד
שיהיה הרמאי. ש"ס וקנס'
היתר אטא אישור ותוספת
לך מרוא הבא לנפוש משה
את כולו וקנס' יחתי' וכו'
אישור: הכי השתא וכו'
הבא פי' יימר דערובי מוכר
ליה אישורא אישורה לרבא
אין אישור ולא קנסין
מורא לא תוספת: דברי ר'
מאי. המלך וקנסין היתר
אטא אישור ותוספת לך
אטא הבא לנפוש משה את
כולו וקנס': ועריב ליה
שומא. לא תשימון עליו
נשך ומשעת כתיבה איכא
אישורא ומשום הכי קנס'.
באל הבא פי' יימר דערוב'
עריב ומשום הכי האתי'
ליכא אישור לא קנס':
ואינו גובה את הרבית. ש"ס
לנפוש אינו מנשה את כולו
הבא נמי לא קנס' והכא
לנפוש אינו מנשה את כולו
קני' לרב הונא: ת"ש
דתינו רבין. בארדן פרק
דלקנן לא את המורא הוא
מחזיר וכו'. וקני' בכשה
כ"ה כור עפר אני מוכר לך
וכו'. ואם אמר לו המוכר
ללקח הן חסר מרובע או
רובע נפסד או היתר רובע
ילקח לטנא הגיעו יתר מינ'
יעשה הלוך חשבון ונר"ש
בבבא רבית כור לא את
הרובע בלבד הוא מחזיר
אלא מחזיר לו את כל
המותר: כלפי ל"א. תי
רבין בר רב נתן לא את
המותר בלבד מחזיר אלא
מחזיר כל הרובע כולו
דדמינו לכוך ל' רבועין של
ק'. והיינו סתם הרבועים
דקנס' היתר אטא אישור
הדירותי מותו מרובע אטא
אין דירותי מרובע אטא
נמי תוספת הבא לנפוש
מנשה את כולו: הכי השתא

התם

התם